

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v. o. s.**, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, zast. JUDr. Ing. Igorem Kremlou, advokátem, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2008, č. j. 10 Ca 289/2006 – 39,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2008, č. j. 10 Ca 289/2006 – 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 8. 2006, č. j. 6221/3200/2005/2006/Vo/Št, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3194-10-05, jímž správní orgán prvního stupně uložil žalobci na základě § 23 odst. 1 a § 24 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, pokutu ve výši 30 000 Kč pro porušení § 3 písm. c) a § 8 odst. 1 cit. zákona, jehož se měl dopustit tím, že v době kontroly dne 4. 11. 2005 a 30. 11. 2005 nesprávně účtoval kontrolní nákup částkou 3045,40 Kč, namísto správné částky 2845,70 Kč a to tak, že 3 položky výrobků (vteřinové lepidlo Alteco, auto TEAMSTERS, hrnek VP design) účtoval za cenu vyšší než sám deklaroval, čímž vznikl rozdíl 199,70 Kč v neprospěch spotřebitele a klamal spotřebitele o úrovni nákupních podmínek, neboť u 5 položek nabízených výrobků (MP3 přehrávač SONY, televizor KV - 29CS60, plynové topení NOELL, Sony Play Station 2, rychlovarná konvice) v době nabídky poskytoval informaci o slevě s uvedením výše slevy v procentech a rovněž s uvedením původní a nové ceny. Propočtem však bylo zjištěno, že skutečně poskytovaná cena po slevě nedosahuje výše procenty deklarované slevy.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že po přezkoumání všech předložených materiálů dospěl k závěru, že porušení § 3 písm. c) a § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele

žalobcem je spolehlivě prokázáno a je zdokumentováno v sepsaných kontrolních protokolech z provedených kontrol ve dnech 4. 11. 2005 a 30. 11. 2005 a z došetření dne 18. 5. 2006. Poukázal na znění shora uvedených ustanovení zákona o ochraně spotřebitele a konstatoval, že na základě spotřebitelské stížnosti správní orgán prvního stupně dne 4. 11. 2005 provedl šetření v provozovně žalobce na ul. Města Mayen 1496 (Sokolovská ul.), Uherské Hradiště, při kterém označil, že žalobce jako prodávající účtoval kontrolní nákup v celkové hodnotě 2845,70 Kč nesprávnou částkou 3045,4 Kč, tedy o 199,70 Kč více v neprospěch spotřebitele. K rozdílu došlo nesprávným účtováním 3 druhů výrobků zakoupených do kontrolního nákupu, které nebyly účtovány v souladu s cenou, se kterou byl spotřebitele seznámen. Uvedeným jednáním žalobce podle názoru žalovaného porušil ustanovení § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaný dále uvedl, že následným šetřením správního orgánu prvního stupně dne 30. 11. 2005 ve stejné provozovně bylo zjištěno a kontrolním protokolem z provedené kontroly je zdokumentováno, že žalovaný jako prodávající nabízel k prodeji 5 druhů zboží, označených informací o slevě uvedením výše slevy v procentech, a to včetně uvedení původní a nové ceny. U předmětných výrobků bylo kontrolním propočtem zjištěno, že skutečně poskytovaná cena po slevě nedosahuje výše procenty deklarované slevy. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dospěl k závěru, že žalobce uvedeným jednáním porušil § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Podle názoru žalovaného má rozhodnutí správního orgánu prvního stupně veškeré zákonem stanovené náležitosti a je přezkoumatelné. Konstatoval, že žalobce nezaokrouhluje procenta podle matematických pravidel, což je jednoznačně zdokumentováno v posledním odstavci na str. 2 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na str. 3 kontrolního protokolu z provedené kontroly. Námitku, že žalobci není zřejmé jakým způsobem by měl procentuální sazby zaokrouhlovat, nelze podle žalovaného zohlednit. Žalovaný dále neakceptoval odvolací námitku žalobce, že k rozdílu v uskutečněném kontrolním nákupu a jeho nesprávném účtování o částku 199,70 Kč došlo pouze nedopatřením v systému, neboť má za to, že žalobce jako prodávající musí při provozování své činnosti jednat tak, aby nedošlo k porušení zákonných povinností, které jsou mu jako prodávajícímu uloženy. Žalobce navíc ani nijak blíže nespecifikuje „nedopatření v daném systému“ a neuvádí ani žádné „všechny ostatní okolnosti případu“, na které ve svém odvolání poukazuje. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce, v níž žalobce správnímu orgánu prvního stupně vytýkal nedostatečné odůvodnění a nepřezkoumatelnost výše uložené pokuty, neboť dospěl k závěru, že výše pokuty je odůvodněna ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele povahou protiprávního jednání, kterou je nesplnění povinnosti správního účtování, klamání spotřebitele o úrovni nákupních podmínek, jakož i rozsahem následků jednání, které je správním orgánem spatřováno ve zkrácení práva spotřebitele na správné účtování a řádné informace o ceně výrobků, tj. o úrovni nákupních podmínek. Při stanovení výše pokuty bylo podle názoru žalovaného přihlédnuto k povaze protiprávního jednání, kterou je jednoznačně nesplnění povinnosti správního účtování a uvádění přesných údajů, tak i k rozsahu žalobcova jednání. Žalovaný se ztotožnil jak s právní kvalifikací jednání, tak i s výší pokuty uložené správním orgánem prvního stupně, kterou shledal přiměřenou s ohledem na povahu protiprávního jednání a rozsah jeho následků, tj. poškození spotřebitele spočívající ve zkrácení práva na správné účtování a řádné informace o úrovni nákupních podmínek, tak i s ohledem na zákonné rozpětí výše pokuty uvedené v § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, podle kterého lze uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Žalovaný uzavřel, že pokuta je uložena při dolní hranici zákonného rozpětí a má povahu jak sankční, tak i preventivní.

Ve včas podané žalobě namítá žalobce nezákonnost rozhodnutí žalovaného, kterou spatřuje v tom, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, aniž pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky, žádné ze správních rozhodnutí nemá náležitosti stanovené zákonem, obě tato rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, napadené rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem věci, nemá oporu ve spisech

a byla jí žalobci uložena nepřiměřená pokuta. Žalobce má za to, že k porušení zákonné povinnosti při uvádění slevy nedošlo. Výše slevy se udává vždy v celých procentech, přičemž se vychází z rozdílu mezi reálnou prodejní cenou výrobku a akční cenou výrobku. Zaokrouhlování se provádí podle matematických pravidel. Ustanovení § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele podle názoru žalobce obsahuje taxativní výčet hledisek, ke kterým je správní orgán při rozhodování o uložení pokuty a její výši povinen přihlídnout. Žalobce je přesvědčen o tom, že skutečnosti podřazené správním orgánem prvního stupně pod pojmy „povaha protiprávního jednání“ a „rozsah jeho následků“ jsou obsažené již ve znacích skutkové podstaty příslušných správních deliktů. Tyto skutečnosti jsou podle názoru žalobce rozhodné pro posouzení, zda ke správnímu deliktu došlo či nikoli a pro určení sazby, ve které má být konkrétní pokuta uložena. K těmto skutečnostem však již nelze přihlížet při rozhodování o konkrétní výši pokuty, neboť by se jednalo o porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Žalobce má tedy za to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje žádné relevantní skutečnosti, které by byly řádně podřazeny pod zákonná hlediska a na jejich základě hodnoceny. Nadto se v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvádí, že bylo rozhodováno s ohledem na „závažnost správního deliktu“. Takovéto hledisko však není zákonným hlediskem ve smyslu § 24 zákona o ochraně spotřebitele, k němuž nelze při rozhodování o výši pokuty přihlížet. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak nemá náležitosti stanovené zákonem a je pro tento nedostatek nepřezkoumatelné. Uloženou pokutu považuje žalobce za zjevně nepřiměřenou, a to i s ohledem na rozdíl v deklarované a účtované ceně, kdy pokuta překračuje rozdíl více než 150 krát. S ohledem na výše uvedené tak má žalobce za to, že nebyly splněny podmínky pro to, aby žalovaný mohl odvolání zamítnout a potvrdit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Takovýto postup žalovaného považuje žalobce za nezákonný, neboť pro něj nebyly splněny podmínky § 59 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, (správní řád). Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že procentuální výši slevy nezaokrouhluje podle matematických pravidel, když je přesvědčen, že procento slevy se odvozuje od rozdílu mezi reálnou prodejní a akční cenou výrobku a zaokrouhluje se na celá procenta podle matematických pravidel. Žalovaný navíc pominul zanedbatelné cenové zkreslení při zpětném propočtu v poměru k prodejní ceně výrobku. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, že skutečnosti podřazené správním orgánem prvního stupně pod zákonná hlediska „povaha protiprávního jednání“ a „rozsah jeho následků“ jsou obsažené již ve znacích skutkové podstaty příslušných správních deliktů. Tyto skutečnosti jsou tedy rozhodné pro posouzení, zda ke správnímu deliktu došlo či nikoliv, a pro určení sazby, ve které má být konkrétní pokuta uložena, a nelze k nim proto již přihlížet při rozhodování o výši pokuty, neboť by se jednalo o porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Stejně tak se žalovaný nevypořádal s námitkou, že „závažnost správního deliktu“ není zákonným hlediskem ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a nelze k němu tedy při rozhodování o výši pokuty přihlížet. Žalobce žalovanému rovněž vytýká, že nezohlednil ani to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje jiné skutečnosti týkající se hodnotících hledisek pro uložení konkrétní výše pokuty. S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a uložil žalovanému povinnost uhradit náklady řízení k rukám právního zástupce žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě neakceptoval tvrzení, že žalobce byl zkrácen na svých právech a že rozhodnutí žalovaného je v rozporu se skutečným stavem věci. Žalovaný má za to, že vycházel ze spolehlivě zjištěného a skutečného stavu věci, který je řádně zdokumentován v sepsaných kontrolních protokolech. Neztotožnil se s názorem žalobce, že procento slevy se odvozuje od rozdílu mezi prodejní a akční cenou výrobku a zaokrouhluje na celá procenta. Konstatoval, že pokud je spotřebitel seznámen u výrobku s jeho původní cenou a současně je u stejného výrobku seznámen s deklarovanou procentní slevou, pak musí být sleva vztažena

k původní ceně výrobku a konečná cena musí odpovídat deklarovanému procentuálnímu odpočtu. Žalovaný nepřisvědčil ani poukazu žalobce na skutečnost, že pomínil zanedbatelné cenové zkreslení při zpětném propočtu v poměru k prodejní ceně výrobku, neboť podle názoru žalovaného není zpětný propočet předmětem napadeného rozhodnutí, a to i s ohledem na § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, podle kterého se zaokrouhlování provádí až při konečném účtování prodávaných výrobků a poskytovaných služeb v hotovosti, kdy se celková částka zaokrouhluje vždy k nejbližší platné nominální hodnotě zákonných peněz v oběhu. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že při odůvodňování výše pokuty nepochybil a uzavřel, že zásada zákazu dvojího přičítání mu není ve správním řízení známa a k jejímu údajnému porušení se tedy nemůže vyjádřit. S ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhol, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 21. 7. 2008, č. j. 10 Ca 289/2006 – 39, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Námitce žalobce, že nebyly splněny podmínky stanovené v § 59 správního řádu městský soud nepřisvědčil, jelikož dospěl k závěru, že takto obecně formulovanou námitkou bez konkrétního obsahu se nemohl podrobně zabývat a mohl ji přezkoumat toliko v obecné rovině. Z obsahu správního spisu nezjistil porušení cit. ustanovení správního řádu. Městský soud s ohledem na obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že správní orgán dostatečně popsal, v čem konkrétně mělo pochybení žalobce spočívat, jaké konkrétní povinnosti žalobce porušil, kdy a jak tato porušení byla zjištěna, jakým způsobem byla kvalifikována, podle kterých ustanovení byla uložena pokuta a k čemu správní orgán přihlížel při určení konkrétní výše pokuty. Městský soud shledal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně má jak po obsahové, tak po formální stránce oporu v sepsaných kontrolních protokolech. Podle názoru městského soudu se správní orgány zabývaly i ve vztahu ke stanovení výše pokuty zákonnými hledisky, k nimž jsou povinny přihlížet, tj. povahou protiprávního jednání a rozsahem jeho následků. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla hodnocena povaha zjištěného pochybení žalobce a dále rozsah jeho protiprávního jednání. Výše pokuty uložená správním orgánem prvního stupně pak odpovídá závažnosti správního deliktu. Posuzováno ze shora uvedených hledisek je tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle městského soudu přezkoumatelné. Městský soud neshledal ani žalobcem namítané porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Konstatoval, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, v čem spatřuje povahu a rozsah zjištěného protiprávního jednání. Shledal, že v posuzované věci není při stanovení výše sankce žalobci přičítáno k tíži samotné porušení právní povinnosti, tedy naplnění formálních znaků správního deliktu (tak by tomu bylo v případě, kdy by správní orgán při stanovení výše sankce bral v potaz samu skutečnost, že žalobce svým jednáním naplnil znaky toho kterého správního deliktu), nýbrž při stanovení výše sankce je přihlíženo k tomu, jak se zjištěné protiprávní jednání projevuje navenek z hlediska své celkové nebezpečnosti ve vztahu k chráněným právům spotřebitelů.

Městský soud žalobci přisvědčil v tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je z hlediska odůvodnění výše pokuty nedostatečné. Správní orgán prvního stupně totiž pouze uvádí, že spotřebitel byl nesprávným účtováním kontrolního nákupu a klamáním spotřebitele o úrovni nákupních podmínek krácen na svých právech, což je ovšem znak samotných skutkových podstat těchto správních deliktů, jejichž objektem jsou vždy spotřebitelská práva. Městský soud však vyslovil přesvědčení, že tento nedostatek byl odstraněn rozhodnutím žalovaného, které se v dostatečné míře zabýval povahou i rozsahem konkrétního protiprávního jednání žalobce a jeho následky ve vztahu k celkovému rozpětí výše pokuty, kterou lze podle zákona udělit, přičemž dospěl k závěru, že pokuta udělená při dolní hranici této sazby je odpovídající. Městský soud připustil, že žalovaný mohl své rozhodnutí odůvodnit pregnantněji, mohl přesněji uvést, jakým způsobem dospěl k určení výše pokuty, avšak vzhledem

k dostatečnému popisu skutkového stavu, uvedení znaků charakterizujících shledané naplnění skutkových podstat správních deliktů, s ohledem na skutečnost, že zjištěné jednání žalobce bylo posuzováno ze zákonných hledisek a vzhledem k zákonnému rozpětí, v němž lze peněžitou sankcí uložit (až do výše 1 000 000 Kč), nelze podle názoru městského soudu považovat rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za nepřezkoumatelné a nelze tvrdit, že by nemělo náležitosti stanovené zákonem. Městský soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že samotná výše udělené pokuty je nepřiměřená. Konstatoval, že pokuta byla uložena při dolní hranici zákonné sazby, což je s ohledem na naplnění kritérií správního deliktu a posouzení zákonných hledisek pro stanovení výše pokuty zcela adekvátní. K námitce žalobce, v níž namítal, že k porušení jemu zákonem daných povinností nedošlo, neboť procento slevy se odvozuje od rozdílu mezi reálnou prodejní a akční cenou výrobku a zaokrouhuje se na celá procenta podle matematických pravidel městský soud uvedl, že z údajů uvedených v protokole týkajících se původních cen výrobků a žalobcem uváděných cen po slevě je zřejmé, že cena, která byla žalobcem deklarována jako cena po slevě je cenou, která byla zákazníkovi účtována při nákupu tohoto zboží. Takto prezentovaná cena musí být cenou stanovenou v souladu s pravidly jejího výpočtu uvedenými v § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. V daném případě tomu tak podle názoru městského soudu není a cena u předmětných výrobků, prezentovaná jako cena po slevě, je cenou nesprávnou, a to v neprospěch zákazníků. Odečte-li se u jednotlivých výrobků od původní ceny částka, která procentuelně odpovídá výši deklarované slevy, a výsledná částka se zaokrouhlí dle pravidel stanovených v § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, výsledné ceny budou ve všech v protokole zmiňovaných případech jiné, než žalobce uváděl v ceně po slevě. Městský soud dále uvedl, že nemohl přisvědčit námitce žalobce, že zaokrouhlování prováděl podle matematických pravidel. Podle základních matematických pravidel se zaokrouhuje u koncového čísla 1 - 4 směrem dolů, u koncového čísla 5 - 9 se zaokrouhuje směrem nahoru. Městský soud dospěl k závěru, že z výčtu zboží a cen deklarovaných před slevou a po slevě, který je zdokumentován v posledním odstavci strany 2 prvostupňového rozhodnutí a na straně 3 kontrolního protokolu vyplývá, že postupem souladným s § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele nebylo možno ohledně žalobcem uváděných výší slev dospět k cenám po slevě, které žalobce uváděl. Žalobce totiž opomenul při svém výpočtu, že toto zákonné ustanovení mu jako prodejci ukládá, aby celkovou cenu zaokrouhlil vždy k nejbližší platné nominální hodnotě, tedy např. dosáhla-li cena po slevě výši 2491,10 Kč, bylo ji třeba v souladu s §3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele zaokrouhlit na částku 2491 Kč a nikoli jak učinil žalobce na částku 2499 Kč. S ohledem na výše uvedené skutečnosti se městský soud neztotožnil s názorem žalobce, že jde o zanedbatelné cenové zkreslení. Skutková zjištění žalovaného považoval městský soud za správná, včetně závěru o porušení povinnosti stanovené v § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, neboť žalobce zjištěným jednáním uváděl nepravdivé údaje o nákupních podmínkách. K žalobnímu bodu, v němž žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, městský soud uvedl, že toto jeho tvrzení je v rozporu s obsahem rozhodnutí žalovaného, a odkázal na tu část svého rozhodnutí, kde se zabýval námitkou vztahující se k odůvodnění rozhodnutí ohledně výše pokuty.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že správní orgány dostatečně popsaly, k čemu přihlížely při určení výše pokuty, řádně se zabývaly zákonnými hledisky povahy a rozsahu protiprávního jednání a neporušily zásadu zákazu dvojího přičítání. Stejně jako již v žalobě stěžovatel poukázal na to, že skutečnosti podřazené správním orgánem prvního stupně pod pojmy povaha „*protiprávního jednání*“ a „*rozsah jeho následků*“ jsou obsažené již ve znacích skutkové podstaty příslušných správních deliktů. Tyto skutečnosti jsou tedy rozhodné pro posouzení, zda ke správnímu deliktu došlo, či nikoliv,

a pro určení sazby, ve které má být konkrétní pokuta uložena a nelze k nim již přihlížet pro rozhodování o konkrétní výši pokuty, neboť by se jednalo o porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Vzhledem k tomu, že jiné skutečnosti hlediskům povahy a rozsahu protiprávního jednání podřazeny nebyly, měl a má žalovaný za to, že není zřejmé, jak byla tato hlediska hodnocena, a že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nadto se v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvádí, že bylo rozhodováno s ohledem na „*závažnost správního deliktu*“. Takovéto hledisko však podle názoru stěžovatele není zákonným hlediskem ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Stěžovatel se domnívá, že výčet hledisek uvedený § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je taxativní a že k tomuto hledisku tedy nelze při rozhodování o výši pokuty přihlížet. Stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že žalovaný nezohlednil žalobní námitku v níž namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné. Žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkou, že skutečnosti podřazené správním orgánem prvního stupně pod zákonná hlediska povaha „*protiprávního jednání*“ a „*rozsah jeho následků*“ jsou obsaženy již ve znacích skutkové podstaty příslušných správních deliktů a jsou tedy rozhodné pro posouzení, zda ke správnímu deliktu došlo či nikoliv, a pro určení sazby, ve které má být konkrétní pokuta uložena, a proto k těmto skutečnostem již nelze přihlížet při rozhodování o konkrétní výši pokuty, neboť by se jednalo o porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Právní závěr, že povaha zjištěných protiprávních jednání spočívá zejména v neplnění základních povinností stanovených zákonem o ochraně spotřebitele při prodeji výrobků, jako je správné účtování, uvádění přesných údajů a poskytování řádných informací o nákupních podmínkách je z výše uvedených důvodů nesprávný. Stěžovatel je dále přesvědčen o tom, že ani žalovaný se nevypořádal s námitkou, že „*závažnost správního deliktu*“ není zákonným hlediskem ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a nelze k němu tedy při rozhodování o výši pokuty přihlížet. Žalovaný nezohlednil ani to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje jiné skutečnosti týkající se hodnotících hledisek pro uložení konkrétní výše pokuty. Takovýto postup žalovaného byl podle názoru stěžovatele nezákonný a žalovaný nezhojil vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jakými správními úvahami se žalovaný řídil, když se ztotožnil s prvoinstančním rozhodnutím, není z jeho rozhodnutí zřejmé. S ohledem na výše uvedené má tedy žalobce za to, že rozhodnutí žalovaného trpí stejnými nedostatky jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy, že nemá náležitosti stanovené zákonem, je nepřezkoumatelné, věcně a právně nesprávné a spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Stěžovatel má za to, že při hodnocení zákonných hledisek podle § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a při hodnocení nebezpečnosti správního deliktu je třeba hodnotit jiné skutečnosti než ty, kterou jsou znaky skutkové podstaty. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2007, č. j. 8 Ca 271/2005 - 45, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005 - 84, a konstatuje, že správní orgány nejen že mohly (jak uvádí městský soud) své odůvodnění ohledně hodnocení správních hledisek precizovat, ale že bylo jejich povinností podrobně uvést, jakým způsobem dospěly k určení konkrétní výše pokuty. Stěžovatel proto setrvává na tom, že v důsledku absence těchto úvah jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelná a nebyly dány podmínky proto, aby je městský soud svým rozsudkem potvrdil. Nadto napadený rozsudek městského soudu obsahuje podle názoru stěžovatele vnitřní rozpory, když městský soud na jednu stranu uvádí, že správní orgán prvního stupně dostatečně popsal, k čemu přihlížel při určení konkrétní výše pokuty a neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně porušení zásady zákazu dvojího přičítání, na druhou stranu městský soud rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vytýká, že odkazuje při rozhodování o výši pokuty na objekt skutkových podstat. Jinak řečeno městský soud považuje použití skutkové podstaty při stanovení výše pokuty za nedostatek rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, na druhou stranu tvrdí, že rozhodnutí žalovaného tuto vadu zhojilo, a to přesto, že rozhodnutí žalovaného se rovněž opírá pouze o znaky

skutkových podstat. Městský soud žalovanému vytýká, že odůvodnění jeho rozhodnutí není dost precizní, současně však konstatuje, že rozhodnutí obsahují úvahu o stanovení výše pokuty dostatečně přezkoumatelným způsobem. Stěžovateli tak není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při rozhodování o žalobních námitkách. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem žalovaného, že „žalobce nezaokrouhluje procenta podle matematických pravidel, což je jednoznačně zdokumentováno v posledním odstavci str. 2 napadeného rozhodnutí a na str. 3 kontrolního protokolu z provedené kontroly“, neboť procento slevy se určuje podílem slevy (tj. rozdílu mezi původní prodejní cenou a akční cenou výrobku) a původní cenou a zaokrouhluje se na celá procenta podle matematických pravidel. Z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že žalobce nezaokrouhluje podle matematických pravidel, a tento závěr neosvětluje ani odkaz na kontrolní protokol. Žalovaný navíc pominul nezanedbatelné cenové zkreslení při zpětném propočtu v poměru k prodejní ceně výrobku. S ohledem na výše uvedené tak má stěžovatel za to, že rozhodnutí žalovaného trpí stejnými nedostatky jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy že je nepřezkoumatelné, v rozporu se skutečným stavem věci, věcně a právně nesprávné a spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Stěžovatel je přesvědčen, že argumentace soudu ohledně této otázky svědčí o nepochopení věci. Stěžovatel jasně deklaroval, že nejdříve byla stanovena akční cena a z podílu slevy a původní ceny bylo vypočteno procento slevy, jež bylo následně zaokrouhleno na celá čísla. Stěžovatel má za to, že matematické pravidlo pro zaokrouhlování je jen jedno a soud je ve svém rozsudku ostatně popisuje. Oproti rozhodnutí žalovaného však vychází z toho, že bylo nejdříve stanoveno procento slevy a z něho byla odvozena cena, kterou měl žalobce chybně zaokrouhlit v rozporu se zákonem o ochraně spotřebitele. Odkaz městského soudu na § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele považuje stěžovatel za irelevantní. V řízení totiž není řešena otázka správnosti zaokrouhlení ceny, nýbrž procenta slevy, a předmětem řízení není postih žalobce za nesprávné účtování výrobků v akci podle § 32 písm. c) cit. zákona. S ohledem na výše uvedené stěžovatel setrvává na tom, že se klamání spotřebitele o úrovni nákupních podmínek nedopustil. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2008, č. j. 10 Ca 289/2009 - 39 zrušil, věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost uhradit náklady tohoto řízení k rukám právního zástupce stěžovatele.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je toho názoru, že jak jeho rozhodnutí, tak i napadený rozsudek Městského soudu v Praze jsou správné, zákonné a přezkoumatelné. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a které by jej opravňovaly se od uplatněného důvodu kasační stížnosti odchýlit. Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Uplatněné důvody kasační stížnosti určují svou povahou sled, v jakém se jimi Nejvyšší správní soud musí zabývat. Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil také důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou. Pokud by totiž uznal její oprávněnost, nemohl by se zabývat ostatními námitkami stěžovatele. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřezkoumatelná a nebyly dány podmínky, aby je městský soud svým rozsudkem potvrdil. Poukazuje rovněž na vnitřní rozpory, které spatřuje v rozsudku Městského soudu v Praze a konstatuje, že mu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při rozhodování o žalobních námitkách.

Nejvyšší správní soud shledal kasační námitku stěžovatele podle § 103 odst. 1 písm. d) důvodnou, byť z jiného důvodu než uvádí stěžovatel, jak o tom bude dále pojednáno. Na tomto místě Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se s žalobními námitkami vypořádal a z jeho rozsudku jsou patrné úvahy, na základě kterých ke svému rozhodnutí dospěl. K námitce stěžovatele, že nebyly splněny podmínky stanovené v § 59 správního řádu totiž městský soud uvedl, že z obsahu správního spisu nezjistil porušení cit. ustanovení správního řádu. Městský soud se vypořádal s námitkami v nichž stěžovatel namítal nedostatek náležitostí stanovených zákonem a nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve vztahu k vyšší pokuty s poukazem na § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, když dospěl k závěru, že správní orgán dostatečně popsal, v čem konkrétně mělo pochybení žalobce spočívat, jaké konkrétní povinnosti žalobce porušil, kdy a jak tato porušení byla zjištěna, jakým způsobem byla kvalifikována, podle kterých ustanovení byla uložena pokuta a k čemu správní orgán přihlížel při určení konkrétní výše pokuty a shledal, že se správní orgány zabývaly ve vztahu ke stanovení výše pokuty zákonnými hledisky, k nimž jsou povinny přihlížet, tj. povahou protiprávního jednání a rozsahem jeho následků. Žalobcem namítané porušení zásady zákazu dvojího přičítání městský soud v dané věci neshledal a neztotožnil se ani s tvrzením žalobce, že samotná výše udělené pokuty je nepřiměřená. Nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, v níž namítal, že k porušení jemu zákonem daných povinností nedošlo, neboť procento slevy se odvozuje od rozdílu mezi reálnou prodejní a akční cenou výrobku a zaokrouhluje se na celá procenta podle matematických pravidel. K žalobnímu bodu, v němž žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, městský soud uvedl, že toto jeho tvrzení je v rozporu s obsahem rozhodnutí žalovaného, a odkázal na tu část svého rozhodnutí, kde se zabýval námitkou vztahující se k odůvodnění rozhodnutí ohledně výše pokuty.

Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že se v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze nacházejí vnitřní rozpory. Z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že městský soud shledal v přezkoumávaných správních rozhodnutích vady, když poukázal zejména na nedostatečné odůvodnění výše pokuty v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a připustil, že žalovaný mohl své rozhodnutí odůvodnit pregnantněji. Nedostatky

obsažené v rozhodnutí žalovaného však městský soud nepovažoval za natolik závažné, aby pro ně toto rozhodnutí zrušil. Nedostatečné odůvodnění výše pokuty v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pak bylo podle názoru městského soudu odstraněno v rozhodnutí žalovaného. Své závěry v tomto směru tedy městský soud náležitě odůvodnil a jeho rozhodnutí proto nelze považovat za vnitřně rozporné.

Nicméně stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti způsobu, jakým se městský soud vypořádal s jeho žalobní námitkou, že správní orgán subsumoval skutečnosti, které jsou znaky skutkové podstaty příslušných správních deliktů, a jsou tedy rozhodné toliko pro posouzení, zda ke správnímu deliktu došlo či nikoliv a pro zjištění sazby, ve které může být pokuta uložena, avšak nelze k nim přihlížet také při rozhodování o konkrétní výši pokuty, neboť by tím byla porušena zásada zákazu dvojího přičítání. Namítal také, že při hodnocení zákonných hledisek podle § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je třeba hodnotit jiné skutečnosti než ty, které jsou znaky skutkové podstaty, z čehož vyplývá, že stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že se správní orgány porušení zásady zákazu dvojího přičítání nedopustily.

K této námitce stěžovatele, je nutno předeslat, že ukládání **pokut** za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře správního uvážení (diskreční pravomocí správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení a nebo – v tomto směru došlo soudním řádem správním k rozšíření soudního přezkoumání – zda správní orgán volně uvážení nezneužil.

Podle § 24 odst. 1 zákona na ochranu spotřebitele, za porušení povinností stanovených v §§ 3, 6, 7a, 7b, 8 odst. 1, 2, 3 a 4, 8a odst. 1, 9 až 19 tohoto zákona uloží orgány uvedené v § 23 pokutu až do výše 50 000 000 Kč; při stanovení výše pokuty se přihlíží k povaze protiprávního jednání a k rozsahu jeho následků.

Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. Ustanovení § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlídnout při stanovení výše pokuty (povaha protiprávního jednání a rozsah jeho následků). Vzhledem k tomu, že se jedná o výčet taxativní, je správní orgán povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané pokuty těmito hledisky zabývat a k jiným než v zákoně uvedeným hlediskům by při stanovení výše pokuty neměl přihlížet. Hlediska uvedená v citovaném ustanovení je třeba zohlednit a posoudit vždy. Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Rozhodně nelze výši **pokuty** odůvodňovat poukazem na splnění zákonných podmínek skutkové podstaty správního deliktu, tedy skutkových podstat správních deliktů uvedených ve výše označených zákonných ustanoveních. Splnění zákonných podmínek skutkové podstaty správního deliktu je totiž základním předpokladem pro vyvození sankční odpovědnosti, t. j. předpokladem pro uložení sankce, ale nevypovídá nic o její výši.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i rozhodnutí žalovaného, je v tomto směru nepřezkoumatelné, neboť ačkoliv si správní orgán prvního stupně byl zákonných hledisek pro stanovení výše pokuty vědom, z jeho rozhodnutí nelze poznat, jaké skutečnosti pod ně podřadil, jelikož pouze konstatoval skutková zjištění tvořící skutkovou podstatu správního deliktu, která poté podřadil též pod zákonná hlediska

pro stanovení výše pokuty. Takové konstatování (způsob vypořádání se) však nelze považovat za úvahy správního orgánu, z nichž by vyplývalo, pod která hlediska zmiňované skutečnosti podřazoval a jaké závěry ohledně výše pokuty z nich vyvozoval, přičemž žalovaný tento nedostatek neodstranil.

Jak již bylo uvedeno výše, z ustanovení § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele vyplývá, že jediná kritéria, ke kterým lze při stanovení výše pokuty přihlížet jsou a) povaha protiprávního jednání a b) rozsah jeho následků.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005 - 53, viz www.nssoud.cz).

Mezi tyto principy správního rozhodování přitom podle Nejvyššího správního soudu patří i úplnost, resp. dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, které v konečném důsledku vyvolají i jeho přesvědčivost. Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, která zákon předkládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

Obecné a toliko rekapitulační odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který v něm pouze uvádí skutková zjištění, poukazuje na znění označených ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, pod kritéria pro uložení pokuty (povaha a rozsah následků protiprávního jednání) výslovně zařazuje skutkové podstaty jiných správních deliktů, kterých se měl stěžovatel dopustit, nemohl Nejvyšší správní soud přijmout, neboť výše stanoveným požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí, resp. na jeho přesvědčivost neodpovídá, protože z něj nevyplývá, že by se správní orgán skutečně zabýval kritérii vymezenými shora označeným ustanovením § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, natož pak z něj nevyplývá, že by správní orgán konkrétně odůvodnil, jaký mělo to které kritérium vliv na výši pokuty.

Stejně tak je třeba odmítnout i argumentaci žalovaného, který v odůvodnění odvolacího rozhodnutí postupoval stejně jako správní orgán prvního stupně, když okolnosti daného jednání (skutkovou podstatu) zařadil pod hlediska (povaha a rozsah následků protiprávního jednání) uvedené v § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbyvá než konstatovat, že správní orgán prvního stupně při ukládání pokuty pochybil tím, že se nevypořádal dostatečným a přezkoumatelným způsobem s hledisky, jež je na základě ustanovení § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele povinen zohlednit, a žalovaný nejen, že toto pochybení neodstranil, ale dopustil se navíc ještě porušení zásady zákazu dvojího přičítání, když zohlednil deliktní jednání žalobce jak při subsumpci pod konkrétní zákonná ustanovení, tak i při odůvodňování uložené pokuty.

V této souvislosti je vhodné si připomenout znění uvedených ustanovení zákona o ochraně spotřebitele: v ustanovení § 3 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, se uvádí, že prodávající je povinen prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat.

Podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, nikdo nesmí klamat spotřebitele, zejména uvádět nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepřesné, nejasné, dvojsmyslné nebo přehnané údaje anebo zamlčet údaje o skutečných vlastnostech výrobků nebo služeb či úrovni nákupních podmínek.

Prokázání takového jednání je však samo o sobě nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán mohl takové jednání kvalifikovat jako správní delikt podle zákona o ochraně spotřebitele. Nelze ho však již zohledňovat jako zvláštní okolnost při ukládání výše pokuty.

Pokud tedy je porušení ustanovení zákona o ochraně spotřebitele zohledňováno i při stanovování výše pokuty, došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Podle této zásady platí, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Nelze jednu a tutéž skutečnost, která v posuzované věci je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. To v posuzovaném případě platí u prvního hlediska stanoveného v § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (povaha protiprávního jednání).

Nejvyšší správní soud shledává odůvodnění výše pokuty nedostatečné také z toho důvodu, že se žalovaný vůbec nezabýval druhým kritériem uvedeným v cit. ustanovení zákona o ochraně spotřebitele (rozsah následků protiprávního jednání). Žalovaný totiž pouze obecně konstatoval, že správní orgán při stanovení výše pokuty přihlíží ve smyslu zákona k povaze protiprávního jednání a k rozsahu jeho následků a že při stanovení výše pokuty bylo přihlídnuto k povaze protiprávního jednání, kterou je jednoznačně nesplnění povinností správního účtování a uvádění přesných údajů, tak i k rozsahu následků jednání. Žalovaný tedy ve svém rozhodnutí o rozsahu následků protiprávního jednání nevede žádné bližší úvahy a neuvádí žádné skutečnosti, které by pod toto zákonné kritérium podřadil.

Nejvyšší správní soud dodává, že zákon o ochraně spotřebitele taxativně vymezuje kritéria, podle kterých je třeba hodnotit výši pokuty. Pokutu podle § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele lze uložit za porušení povinností stanovených v § 3, 6, 7a, § 7b, § 8 odst. 1, 2, 3 a 4, § 8a odst. 1, § 9 až 19 tohoto zákona. Ustanovení zákona o ochraně spotřebitele zmíněná v ustanovení § 24 odst. 1 téhož zákona obsahují povinnosti (prodávajícího) při prodeji výrobků a poskytování služeb a porušení těchto povinností je sankcionováno. Podle Nejvyššího správního soudu však porušení těchto povinností nelze brát v úvahu současně při stanovení výše pokuty za tato porušení, neboť porušení jakékoli z uvedených povinností není možné podřadit pod povahu protiprávního jednání či pod rozsah jeho následků. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je pod kritérium „povaha protiprávního jednání“ možno podřadit např. dobu trvání protiprávního jednání či způsob a intenzitu, jakou došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Pod kritérium „rozsah následků protiprávního jednání“ pak lze podřadit skutečnosti jako: rozsah škody, odstranitelnost škody, případně reakci pachatele na odhalení jeho protiprávního jednání (zjištěných nedostatků), event. zjištění, zda k takovému jednání dochází opakovaně.

Závěrem nutno shrnout, že rekapitulace skutkových zjištění, na kterou navazuje pouhé konstatování zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla zákonná kritéria pro uložení pokuty hodnocena, je zcela nedostatečné. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska

konkrétního dopadu na daný případ. Uvede-li správní orgán pouze tolik, že k nějakému aspektu přihlédl, aniž by sdělil, jakou hodnotu, byť abstraktně vyjádřenou, tomuto aspektu přiřadil, stává se takové tvrzení do značné míry neurčitým, a v důsledku toho i nepřezkoumatelným, tak jak je tomu i v posuzovaném případě. Uvedené nedostatky přitom nebyly rozhodnutím žalovaného zhojeny.

Absence zmíněných úvah zakládá zjevnou nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a Městskému soudu v Praze je tedy třeba vytknout, že se náležitým způsobem nepřezkoumatelností žalobou napadeného správního rozhodnutí nezabýval a ze zjištěných vad nevyvodil odpovídající závěry. Ostatně sám stěžovatel již v žalobě nepřezkoumatelnost úvahy žalovaného o pokutě a její výši namítal.

Napadené rozhodnutí žalovaného tedy mělo být zrušeno, neboť v něm chyběly skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k jeho vydání. Pokud tak Městský soud v Praze neučinil a nevzal nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí v úvahu, je třeba označit za nepřezkoumatelný i jeho rozsudek. To musel vzít v úvahu i Nejvyšší správní soud a přisvědčit tak kasační námitce stěžovatele podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Rozsudek Městského soudu v Praze je tedy třeba považovat za nepřezkoumatelný z toho důvodu, že zamítl žalobu na základě nedůvodnosti v žalobě uplatněných námitek a nepřihlédl přitom ke skutečnosti, že samo správní rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Takové rozhodnutí měl městský soud zrušit podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Přestože Nejvyšší správní soud shledal kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze z výše uvedených důvodů nepřezkoumatelným, považuje za vhodné vyjádřit se také ke zbývající námitce stěžovatele vzneseným v kasační stížnosti. Jedná se v první řadě o námitku, v níž stěžovatel vyjadřuje nesouhlas se závěrem žalovaného, že žalobce nezaokrouhluje procenta slevy podle matematických pravidel, vyjadřuje přesvědčení, že argumentace městského soudu ohledně této otázky svědčí o nepochopení věci a setrvává na tom, že se klamání spotřebitele o úrovni nákupních podmínek nedopustil.

K této námitce stěžovatele konstatuje Nejvyšší správní soud následující:

Ve správním spise je obsažen kontrolní protokol České obchodní inspekce, inspektorát Jihomoravský a Zlínský, ze dne 4.11. 2005. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že všechny rozhodné skutečnosti, které byly zjištěny v průběhu správního řízení jsou uvedeny v tomto protokolu. Protokol ze dne 30. 11. 2005 žádný záznam o provedené kontrole a s tím spojených skutkových zjištěních neobsahuje, tento protokol je dodatkem protokolu ze dne 4. 11. 2005, a byl vyhotoven pouze za účelem odstranění chyby v kontrolním protokolu ze dne 4. 11. 2005, ve kterém byl na str. 3 chybně uveden prodávající (namísto stěžovatele zde byla uvedena společnost AHOLD Czech Republic, a.s.). Správní orgány obou stupňů tedy ve svých rozhodnutích chybují rovněž v tom, že poukazují na závěry kontrol a protokolů ze dne 4. 11. 2005 a 30. 11. 2005, ačkoliv, jak vyplývá z výše uvedeného, dne 30. 11. 2005 žádná kontrola stěžovatele neproběhla, pouze byl vyhotoven dodatek k protokolu ze dne 4. 11. 2005.

V uvedeném protokole ze dne 4. 11. 2005 je mimo jiné uvedeno, že *v kontrolované provozovně žalobce je nabízeno zboží, které je označeno informací o slevě, uvedením výše slevy v procentech a rovněž uvedením původní a nové ceny. U kontrolovaných výrobků bylo propočtem zjištěno, že poskytovaná sleva (cena po slevě) nedosahuje výše procenty deklarované slevy.* V protokolu je dále uveden následující výčet kontrolovaného zboží:

Zboží	deklarovaná výše slevy v %	původní cena	cena po slevě	správná cena po slevě	rozdíl
MP3 přehrávač Sony	11 %	2.799,- Kč	2.499,- Kč	2.491,10 Kč	7,90 Kč
Televizor KV-29CS60	8 %	12.999,- Kč	11.999,- Kč	11.959,10 Kč	39,90 Kč
plynové topení NOELL	17 %	2.999,- Kč	2.499,- Kč	2.489,20 Kč	9,80 Kč
Sony Play Station 2	17 %	5.999,- Kč	4.999,- Kč	4.979,20 Kč	19,80 Kč
Varná konvice SENCOR	13 %	799,- Kč	699,- Kč	695,10 Kč	3,90 Kč

Správní orgány obou stupňů v tomto zjištění (způsobu jakým stěžovatel deklaroval výši slevy a tím, že uváděl původní cenu a cenu po slevě) spatřovaly klamání spotřebitele o úrovni nákupních podmínek ve smyslu § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, neboť propočtem zjistily, že skutečně poskytovaná cena po slevě nedosahuje výše procenty deklarované slevy. Městský soud pak ve svém rozhodnutí uvedené zjištění vyhodnotil jako porušení § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Nejvyšší správní soud však má za to, že ani jeden z výše uvedených závěrů není správný.

Jak již Městský soud v Praze konstatoval v odůvodnění napadeného rozsudku, dle základních matematických pravidel se zaokrouhuje u koncového čísla 1 - 4 směrem dolů, u koncového čísla 5 - 9 se zaokrouhuje směrem nahoru. Výše slevy je určena relativním rozdílem mezi původní a novou cenou. Procentuální výši tohoto rozdílu (výši slevy) lze vypočítat tak, že se od původní ceny před slevou odečte cena po slevě a výsledný rozdíl se vydělí jedním procentem původní ceny. Pro větší názornost Nejvyšší správní soud předestírá uvedený postup výpočtu procentuální výše slevy v případě MP3 přehrávače Sony, u kterého se výše slevy určí následujícím postupem: 2799 Kč (původní cena) - 2499 Kč (cena po slevě) - rozdíl 300 Kč. 300 Kč děleno 27,99 (1 % původní ceny) činí při zaokrouhlení na dvě desetinná místa 10,72 %. Výše slevy při zaokrouhlení na dvě desetinná místa tedy činí 10,72 % a je zcela v souladu s matematickými pravidly, pokud ji stěžovatel zaokrouhlil na 11 %. V případě ostatních výrobků pak procentuální výše slevy vypočítaná podle shora uvedeného postupu a zaokrouhlená na dvě desetinná místa činí: 7,69 % (Televizor KV-29CS60), 16,67% (plynové topení NOELL), 16,67% (Sony Play Station 2), 12,52% (Varná konvice SENCOR). Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce i v případě ostatních, výše uvedených výrobků postupoval v souladu s matematickými pravidly, když procentuální výši slevy 7,69 %, 16,67 %, 16,67 % a 12,52 % zaokrouhlil na 8 %, 17 %, 17 %, 13 %. Je logické, že v důsledku tohoto zaokrouhlení vznikl rozdíl mezi stěžovatelem uváděnou cenou po slevě a cenou po slevě, která by přesně odpovídala uváděné procentuální výši slevy, jak na to poukazují správní orgány obou stupňů.

Uváděná procentuální výše slevy by sice pokud možno měla přesně odpovídat rozdílu mezi původní cenou a cenou po slevě a neměla by vůbec být zaokrouhlována. Pokud tak však stěžovatel v posuzované věci učinil a uváděnou procentuální výši slevy zaokrouhlil na celá procenta v souladu s matematickými pravidly, pak v tomto jeho jednání nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu spatřovat porušení § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, a to i s ohledem na nepatrný rozdíl v ceně po slevě, který v důsledku zaokrouhlování vznikl [např. v případě Televizoru KV-29CS60 rozdíl v ceně vzniklý zaokrouhlením tvoří 0,33 % (39,90/119,99) z ceny výrobku po slevě]. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel tím, že nabízel zboží, které bylo označeno informací o slevě v procentech a rovněž uvedením původní a nové ceny, poskytl zákazníkům přehledně veškeré potřebné informace o ceně zboží. Stěžovatel tedy způsobem, jakým uváděl cenu prodáváného zboží a výši slevy, zákon o ochraně spotřebitele neporušil, ba naopak, splnil mimo jiné také svou povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele, neboť poskytované informace o ceně

byly spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku. Způsob jakým v posuzované věci stěžovatel uváděl cenu zboží nemohla spotřebitele v žádném případě uvést v omyl. To, že stěžovatel cenu zaokrouhlil na celá procenta považuje Nejvyšší správní soud za pochopitelné, neboť sleva uváděná v celých procentech je pro zákazníka na první pohled srozumitelnější údaj, než kdyby stěžovatel výši slevy uváděl s přesností na několik desetinných míst. Takovéto jednání stěžovatele tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze považovat za klamání spotřebitele, uvádění nepravdivých, nedoložených, nepřesných, nejasných, dvousmyslných nebo přehnaných údajů, zamlčení údajů o skutečných vlastnostech výrobků nebo služeb či úrovni nákupních podmínek, jak o tom hovoří § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Nejvyšší správní soud tak této námitce stěžovatele přisvědčil a uzavírá, že pokud prodávající při slevě nabízeného zboží informuje spotřebitele o původní ceně zboží, nové ceně zboží a zároveň procentně vyjádří výši slevy (relativní rozdíl mezi původní a novou cenou), nedopouští se správního deliktu (porušení § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele), pokud tento procentní rozdíl zaokrouhlí v souladu s matematickými pravidly na celé jednotky procent.

Jak již Nejvyšší správní soud předeslal výše, stěžovateli je třeba přisvědčit také v tom, že argumentace městského soudu ohledně nesprávnosti postupu stěžovatele při zaokrouhlování výše slevy v procentech je nesprávná. Městský soud v napadeném rozsudku vyhodnotil výše popsáný způsob, kterým stěžovatel uváděl procentuální výši slevy, cenu zboží před slevou a novou cenu zboží po slevě, jako porušení § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Podle ustanovení § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat. Toto ustanovení tedy primárně stanoví prodávajícímu povinnost ceny řádně účtovat. Jinak řečeno, prodávající je povinen cenu za nákup správně spočítat a v souladu s matematickými pravidly zaokrouhlit (v případě více položek je povinen cenu nákupu správně sečíst) a je tedy zřejmé, že se toto ustanovení na způsob, jakým je uváděna cena prodáváných výrobků nevztahuje. Pokud by tedy stěžovatel skutečně nesprávně uváděl výši slevy prodáváného zboží (z výše uvedeného však vyplývá, že tomu tak nebylo), nemohlo by se jednat o porušení § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, neboť při uvádění výše slevy (ceny) zboží, ještě k žádnému účtování nedochází. Podstatné je tedy to, že stěžovatel zaokrouhloval procentuální výši slevy, nikoli cenu zboží. K účtování ve smyslu § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele dochází až v okamžiku, kdy spotřebitel za zboží platí stanovenou cenu. V tento moment je potřeba výslednou cenu prodáváného zboží správně spočítat a v případě potřeby zaokrouhlit v souladu s matematickými pravidly. Pokud by se stěžovatel dopustil nesprávného uvádění procentuální výše slevy, pak by toto jeho jednání muselo být správně kvalifikováno jako porušení ustanovení § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (tak jak to ostatně učinily správní orgány obou stupňů), podle kterého nikdo nesmí klamat spotřebitele, zejména uvádět nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepřesné, nejasné, dvojsmyslné nebo přehnané údaje anebo zamlčet údaje o skutečných vlastnostech výrobků nebo služeb či úrovni nákupních podmínek.

Na Městském soudu v Praze bude, aby se v dalším řízení věci znovu zabýval a vycházel z toho, že žalobou napadené správní rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2006 i rozhodnutí správního orgánu právního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud proto rozhodnutí Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 za použití § 109 odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm Městský soud v Praze rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí Městský soud v Praze rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu